



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. V.**, nar. X, stát. přísl. RF,
bytem X,
zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR**,
sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1,

za účasti : **X**, nar. X, stát. přísl. RF,
bytem X,
zastoupená Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č. j. 131472-10/2025-MZV/OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Moskvě ze dne 19. 7. 2024, č. j. 1298-1/2024-MZV/MOSKKO, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt a bylo zastaveno řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce podal dne 16. 4. 2024 žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. V této souvislosti poukázal na svůj věk, nepříznivý zdravotní stav svůj i jeho manželky a nutnost péče o manželku trvale pobývající v České republice. Dle žalobce šlo o odůvodněný případ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Současně v žádosti uvedl, že důsledkem nevyhovění by byl nepřiměřený zásah do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a téhož práva jeho manželky. Žádost však byla zamítnuta. K výzvě žalovaného doložil lékařskou zprávu prokazující významné zhoršení jeho zdravotního stavu, dne 3. 1. 2025 doložil lékařskou zprávu prokazující absolvování a výsledky doporučených lékařských vyšetření. Rovněž odvolání bylo zamítnuto.
3. Žalobce namítl, že se správní orgány dopustily restriktivního výkladu pojmu *odůvodněný případ* podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Bez opory ve správním spisu bagatelizovaly žalobcův zdravotní stav i jeho manželky, nevnímaly všechny žalobcem tvrzené a doložené okolnosti případu a dospěly k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru, že trvání na osobním podání žádosti žalobcem na zastupitelském úřadu nepředstavuje nepřiměřeně přísné, tvrdé a nerozumné opatření a že soubor skutkových okolností případu nelze podřadit pod zmíněný pojem odůvodněný případ. Správní orgány se nevypořádaly s posouzením přiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
4. Žalobce má za to, že v jeho případě šlo o odůvodněný případ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2023, č. j. 3 Azs 163/2022 – 36, rozsudek ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22 a rozsudek ze dne 28. 7. 2023, č. j. 8 Azs 90/2022 - 48. Nejvyšší správní soud vnímá institut upuštění od povinnosti osobního podání žádosti jako určitý materiální korektiv nepřiměřené přísnosti a tvrdosti právní úpravy dopadající na individuální případy žadatelů o vydání pobytového oprávnění. Žalobce ve své žádosti uplatňoval důvody zdravotní na straně jeho i manželky a důvody rodinné a osobní (blízké osobní vazby mezi ním a jeho manželkou, důchodový věk obou manželů – 65 let a trvalé usídlení jeho manželky), kombinaci těchto důvodů bylo dle jeho názoru nezbytné vnímat v kontextu skutečností obecně známých, tj. aktuální geopolitické situace, skrze smysl a účel institutu upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.
5. Co se týče zdravotního stavu manželky, prodělala v minulosti onkologické onemocnění, v roce 2011 podstoupila mamektomii levého prsu s následnou radioterapií, dlouhodobě trpí vysokým krevním tlakem, metabolickými obtížemi, nedostatkem vitamínu D, obezitou a

sníženou funkcí štítné žlázy. V souvislosti s tím musí být pod neustálým dohledem ošetřujícího lékaře, užívat nezbytnou medikaci a docházet na pravidelná kontrolní vyšetření. Manželka prodělala rovněž opakovaně onemocnění Covid-19, na které citlivě reagovala, a má psychické problémy – deprese. Ošetřujícím lékařem jí byl doporučen šetrný klidový režim a přítomnost třetí osoby – manžela. Tato tvrzení mají oporu v doložených lékařských zprávách. Mezi žalobcem a manželkou jsou blízké osobní vazby, manželé jsou zvyklí na svou přítomnost. Žalovaný shledal, že z lékařské zprávy manželky ze dne 7. 3. 2024 nevyplývá, že by její zdravotní stav byl natolik vážný, že by vyžadovala péči jiné osoby. Pokud jde o nezbytnost péče uvedenou v lékařské zprávě ze dne 8. 8. 2024, uvedl, že byla odůvodněna subjektivními potížemi a špatnou kontrolou podávání léků, nikoliv jejím zdravotním stavem. Kontrola podávání léků může být zajištěna na dálku či za pomoci asistenčních služeb. Žalobce předložil lékařské zprávy manželky vyhotovené v zařízení, které je oprávněno poskytovat ambulantní formou ergoterapeutickou, fyzioterapeutickou a rehabilitační péči. Do daného zařízení manželka dochází v rámci prevence recidivy onemocnění a rehabilitace. Ze zpráv vyplýval dlouhodobě špatný zdravotní stav manželky a jeho zhoršení. Lékařské zprávy obsahovaly rovněž výslovné doporučení nepřetržité osobní přítomnosti žalobce v domácnosti jeho manželky v zájmu zachování její duševní pohody a ochrany jejího života a zdraví. Ačkoli zprávy nedokládaly zdravotní stav manželky dosahující natolik vysoké intenzity, kdy by byla připoutána na lůžko a kdy by byla zcela odkázána na pomoc a péči třetí osoby, její stav dosahoval v kombinaci s ostatními důvody vysokého stupně závažnosti. K tomu žalobce poukázal na judikaturu k výkladu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, zejména v něm obsaženého pojmu důvody na vůli nezávislé znemožňující cizinci včasné podání žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době platnosti stávajícího pobytového oprávnění. Judikatura dovodila, že ani v těchto případech se nevyžaduje, aby důvod na vůli nezávislý vedl k připoutání cizince, případně osoby, o níž pečuje, na lůžko, ale postačí existence zdravotních důvodů dosahujících intenzity nezbytné pro určení dočasné pracovní neschopnosti cizince. Žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024 – 50. V tomtož rozsudku shledal Nejvyšší správní soud nepřipustným zpochybňování závěrů ošetřujícího lékaře ze strany správních orgánů, které pro tyto účely nedisponují nezbytnými odbornými znalostmi a erudicí. Žalovanému nepřislušelo závěry registrovaného poskytovatele zdravotních služeb přezkoumávat a hodnotit, žalovaný tak však bez podkladů postupoval, a tím překročil meze své pravomoci.

6. Co se týče zdravotního stavu žalobce, byla jeho závažnost rovněž doložena lékařskými zprávami. Žalobce tvrdil a prokazoval, že trpí nedostatečností ledvin, zvýšenou hodnotou kyseliny močové, zažívacími obtížemi, zvýšeným krevním tlakem a zvýšeným cholesterolem. Byla mu předepsána nezbytná medikace a v již první doložené lékařské zprávě mu nebyl doporučen transfer na velké vzdálenosti. Přesto správní orgány dovodily, že jeho stav není natolik vážný, aby odůvodňoval upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nebyly bez odborné erudice oprávněny závěry lékaře zpochybňovat. V lékařské zprávě ze dne 6. 8. 2024 lékař výslovně nedoporučil žalobci odjíždět ze současného bydliště. Žalobce dále na výzvu žalovaného ve dnech 19. 12. 2024 a 3. 1. 2025 doložil další lékařské zprávy prokazující jeho aktuální zdravotní stav. Zpráva ze dne 16. 12. 2024 obsahovala popis zdravotního stavu, kdy byla žalobci dále diagnostikována revmatická artritida, kornatění tepen a nedokrevnost. V téže zprávě byla žalobci doporučena nezbytná medikace, výslovně potvrzeno významné zhoršení zdravotního stavu žalobce a bezpodmínečná nutnost podstoupit doplňující vyšetření za

účelem doporučení další terapie. Zpráva ze dne 18. 12. 2024 obsahuje výsledky provedených vyšetření. Žalobci bylo doporučeno dodržování medikamentózního a dietního šetrčího režimu. Žalovaný však (aniž by k tomu byl kompetentní) vyhodnotil stav žalobce jako ne až tak vážný, aby odůvodnil upuštění od zmíněné povinnosti.

7. Žalobce dále namítl, že žalovaný uvedl, že neměl důvod se zabývat aktuální geopolitickou situací ani vnitřními poměry v Ruské federaci, jelikož tyto důvody nebyly uplatněny v žádosti. Žalobce má však za to, že bylo povinností zastupitelského úřadu i žalovaného k těmto důvodům přihlédnout, měly povahu obecně známých skutečností podle § 50 odst. 1 správního řádu a ve spojení se souborem individuálních okolností případu činily tzv. odůvodněný případ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Že správní orgán není oprávněn přehlédnout, opomenout či upozadit prospěšnou skutečnost, je-li mu známa, avšak účastník jí nenamítal, potvrdil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 17. 8. 2017, č. j. 2 Azs 115/2017 – 45 či rozsudku ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 Azs 112/2020 - 48. Aktuální situace ztěžuje dostupnost zastupitelského úřadu pro žalobce i jeho manželku. Manželka je držitelkou povolení k trvalému pobytu a žalobce je strpěn v ČR na základě odkladného účinku ve věci řízení o žalobě, vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. sp. zn. 2 A 30/2024. Invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny vedla k přijetí řady sankcí vůči Ruské federaci, mimo jiné k omezení leteckého spojení mezi členskými státy Evropské unie a Ruskou federací, kdy toto přímé spojení absentuje. Za účelem osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu by tak žalobce byl povinen i přes jeho vysoký věk (65 let) a zdravotní komplikace absolvovat nadstandardně cestu na zastupitelský úřad. Ztížená dostupnost zastupitelského úřadu byla soudy opakovaně shledána odůvodněným případem podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22), přičemž v případě žalobce tato působí ve spojení s dalšími faktory, Vycestuje-li žalobce do země původu za účelem osobního podání žádosti, nemá jistotu, zda, případně za jak dlouhou dobu se bude moci vrátit. V minulosti došlo k omezení příjmu žádostí státních příslušníků Ruské federace, včetně žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podávaných za účelem společného soužití rodiny. Ačkoliv aktuálně není příjem žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podávaných státními příslušníky Ruské federace omezen, žalobce nemá žádnou jistotu, že po náročném vycestování bude moci žádost podat. Žalovaný pochybil, pokud nepřihlédl k aktuální geopolitické situaci.
8. Žalobce žádal o prominutí splnění podmínky osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců, tj. pobytového oprávnění upraveného na unijní úrovni Směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny. Žalobce byl a je rodinným příslušníkem nositele oprávnění ke sloučení rodiny, ve smyslu směrnice mu z ní vyplývá právní nárok na vydání povolení. Poukázal na bod 13 preambule směrnice 2003/86/ES, podle něhož musí být členskými státy Evropské unie zajištěny postupy projednávání vstupu a pobytu členů rodiny, které by měly být snadno zvládnutelné, průhledné a spravedlivé, aby dotýčným osobám nabízely odpovídající právní jistotu. Nejvyšší správní soud shledává ve své judikatuře k výkladu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců účel pobytového oprávnění, o nějž cizinec žádá, obzvláště jde-li o účel společného soužití rodiny, relevantním faktorem pro posouzení, zda lze skutkové okolnosti případu cizince podřadit pod pojem odůvodněný případ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a upustit od povinnosti osobního podání žádosti (rozsudek ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22). Žalovaný k účelu

požadovaného pobytového oprávnění přihlédl v napadeném rozhodnutí v nedostatečném rozsahu.

9. Žalobce dále vznesl námitku nepřiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí o jeho žádosti do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a téhož práva jeho manželky. Žalovaný byl i v případě, kdy shledal, že individuální okolnosti případu žalobce nelze podřadit pod pojem odůvodněný případ, povinen vymezit zájem na osobním podání žádosti, definovat intenzitu zásahu a tyto zájmy poměřit. To žalovaný neučinil v dostatečném rozsahu. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2023, č. j. 3 Azs 163/2022 – 36. Kritéria pro posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince jsou příkladmo vyjmenována v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a v judikatuře. V případě žalobce spočívá kolidující zájem v dodržení zákonem předepsaného postupu podání žádosti za účelem ověření totožnosti. Žalobce zmínil, že byl oběma správními orgány znám. Naproti tomu negativní rozhodnutí vede k významnému narušení rodinného života dvou na sobě závislých manželů důchodového věku, ohrožení jejich života a zdraví i jejich duševní pohody. Uvádí-li k tomu žalovaný, že péče o manželku může být zajištěna pečovatelskou službou a že manželé mohou být v kontaktu nadále pomocí prostředků komunikace na dálku, tato skutečnost dle názoru žalobce nijak nezmiňuje závažnost zásahu do jeho základního práva a práva manželky. Žalobce považuje za rozporuplnou argumentaci žalovaného, kde na jednu stranu uvedl, že okolnosti, za nichž žalobce nepožádal o vydání pobytového oprávnění dříve nebo si neprodloužil předchozí pobytové oprávnění dříve, nemají vliv na posouzení toho, zda je zásah přiměřený, na druhou stranu však vzápětí konstatoval, že současná situace, pro kterou žalobce žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, je důsledkem jeho dobrovolného rozhodnutí neprodloužit si dřívější pobytové oprávnění. Žalobce k tomu uvedl, že se ve své situaci ocitl vlivem okolností na jeho vůli nezávislých (zdravotní stav žalobce a jeho manželky a invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny a konsekvence z ní vyplývající). Tuto situaci přitom nelze ztotožňovat s tou, která byla v případě žalobce dána v době neprodloužení platnosti jeho posledního pobytového oprávnění. Žalobce dodal, že ani nelze předvídat, po jak dlouhou dobu by musel setrvat v zemi původu, respektive zda, případně za jak dlouhou dobu by mu bylo vydáno pobytové oprávnění. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019 -3 3, dle něhož jsou správní orgány v rámci definování intenzity zásahu do základního práva cizince na respektování soukromého a rodinného života povinny zohlednit složitost návratu cizince do České republiky.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce ohledně zdravotního stavu manželky uvedl, že nebylo podstatné prokázání tohoto stavu, ale otázka prokázání nezbytné péče, kterou by mohl poskytovat výhradně žalobce. Žalovaný sdělil, že žalobce v této souvislosti doložil dva dokumenty od poskytovatele zdravotních služeb, přičemž v závěru zprávy ze dne 8. 8. 2024 bylo uvedeno, že vzhledem k subjektivním potížím a špatné kontrole podávání léků byla potřeba trvalá přítomnost druhé osoby, dcera byla nucena odcestovat. Byla uvedena bezpodmínečná potřeba, aby partner (manžel) kontroloval příjem léků a byl přítomen v domácnosti. Dále žalovaný zmínil, že žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024 - 50, který se vztahoval k možnosti prominutí zmeškání lhůty k podání z důvodu nezávislých na vůli cizince, v daném případě z důvodu nemoci žadatele, která vyžaduje pracovní neschopnost, případně ze zdravotních obtíží další

osoby, která vyžaduje péči. Tento rozsudek se tedy týká cizinců, kteří v důsledku zmeškání lhůty mohou přijít o pobytové oprávnění. Takový důsledek však nevyhovění žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nemá, protože se jím nemění právní postavení žadatele a pouze nadále trvá již existující zákonná povinnost podat žádost osobně a s ním spojený požadavek na jistou míru aktivity ze strany žadatelů o pobytová oprávnění. Dle žalovaného nemůže být stav obdobný dočasné pracovní neschopnosti dostatečným důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, neboť by v takovém případě byla odůvodněným případem i péče o osobu blízkou s běžnou virózou či běžná viróza jako taková. Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že by bez odbornosti hodnotil lékařské závěry. Postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu, aniž by rozporoval jakákoli odborná lékařská zjištění obsažená v těchto dokumentech. Napadené rozhodnutí obsahuje podrobné zdůvodnění, co z doložených dokumentů vydaných poskytovatelem vyplývá a proč žalovaný nepovažuje žalobcova tvrzení na jejich základě za prokázaná. Žalovaný z obsahu doporučení ze dne 8. 8. 2024 dospěl k závěru, že toto bylo učiněno vzhledem k subjektivním potížím manželky žalobce, tj. nikoliv na základě jejích objektivních obtíží, a jednak z důvodu kontroly podávání jejích léků s tím, že pro účely správního řízení žalovaný považoval za podstatné, že kontrolu příjmu léků je nepochybně možné provádět prostřednictvím asistenčních služeb, či případně rovněž i na dálku. Pouze část doporučení jako např. že „dcera byla nucena odcestovat“, jakož i konstatování, že pouze žalobce může kontrolovat manželčin příjem léků, žalovaný nepovažoval za odborné hodnocení zdravotního stavu. Dle žalovaného mohla o manželku pečovat i jiná osoba. Dále žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2024, č. j. 9 Azs 36/2024 - 35, dle kterého správní orgány sice nemohou věcně přezkoumávat závěry uvedené v lékařských zprávách, ale mohou konstatovat, že z nich určitá skutečnost nevyplývá. Doporučení pro manželku nebylo nijak podrobně zdůvodněno, není jasné, proč by péči musel poskytovat jen žalobce. Důvodem pro upuštění od povinnosti nebyl ani zdravotní stav žalobce. Dokumenty poskytovatele sice nasvědčují existenci určitých zdravotních potíží, zhoršení stavu žalobce v průběhu řízení nebyl dle žalovaného v daném případě dostatečný důvod. Žalobce upozornil na doporučení z dokumentu poskytovatele ze dne 6. 8. 2024, aby neodjížděl ze současného bydliště. Tento dokument však neobsahuje žádný popis objektivních zjištění ohledně jeho zdravotního stavu, ale pouze doporučuje podstoupit opakovaná kontrolní vyšetření u internisty, a to vzhledem významnému zhoršení zdravotního stavu, který však nebyl zdůvodněn. Právě tento dokument vedl žalovaného k mimořádnému dokazování v řízení o odvolání. Žalobce byl v tomto ohledu dvakrát vyzván, aby doložil informace o svém tvrzeném mimořádně zhoršeném zdravotním stavu, přičemž žalovaný předpokládal, že se žalobce doporučením poskytovatele řídil a vyšetření absolvoval. Následně doložené dokumenty však byly opět od poskytovatele coby poskytovatele služeb rehabilitační a fyzikální medicíny, a nikoliv od internisty, navíc byly vyhotoveny až po výzvě ze strany žalovaného. Dokumentům ze dne 16. 12. 2024 a 18. 12. 2024 se věnovalo napadené rozhodnutí. Dne 16. 12. 2024 byla pouze doporučena další vyšetření. Dne 18. 12. 2024 lékař uvedl, že vyšetření provedena byla a vykazují „zhoršení zdravotního stavu“. Následně bylo opětovně doporučeno interní vyšetření a šetrící režim bez námahy a s obecným doporučením necestovat. Bylo na žalobci, aby doplnil důkazy na podporu svých tvrzení ohledně zhoršení zdravotního stavu, když mu bylo doporučeno provedení vyšetření u internisty. Doložil však až po výzvě vyhotovený dokument nikoliv internisty, ale poskytovatele, jehož obsahem bylo další doporučení a neodůvodněný komentář o zhoršení zdravotního stavu. Žalobce tvrzená onemocnění svá a

své ženy nedoložil zprávami specializovaných pracovišť, případně ošetřujícího lékaře, ale dokumenty vydanými poskytovatelem služeb rehabilitační a fyzikální medicíny, jehož odbornost se k jiným oborům medicíny nemůže vztahovat. Žalobce nepodstoupil ani přes tvrzené významné zhoršení zdravotního stavu žádné vyšetření až do doby, než si žalovaný vyžádal jejich doložení, tj. po 4 měsících. I po prvním vyšetření v březnu 2024 byla další kontrola doporučena po 4 týdnech, žalobce ji však absolvoval bezmála po půl roce. Žalobce nedoložil, že by navštívil specialistu – internistu, žalovaný neshledal, že by žalobce splnil břemeno důkazní v tom smyslu, že by hodnověrně doložil, že mu jeho zdravotní stav skutečně neumožňuje vycestovat. Institut upuštění od povinnosti osobního podání žádosti je výjimečný, cílem není faktická legalizace pobytu cizince na území, který se dle jeho vyjádření již od roku 2022 nachází na území bez řádného pobytového oprávnění. Geopolitické důvody žalobce v žádosti nezmínil, proto se jimi ZÚ Moskva nezabýval, žalovaný se jim však věnoval. Nejedná se o skutečnosti, které by objektivně znemožňovaly podání žádosti na ZÚ Moskva a které zároveň dopadají na všechny ruské státní příslušníky, proto se nejednalo o individuální skutečnosti, které by mohly zdůvodnit upuštění od osobního podání (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 A 13/2024 - 51). Absence přímého leteckého spojení a časová, finanční a administrativní náročnost cesty nebyly zmíněny ani v žádosti, ani v odvolání, jedná se o obecné, nijak individuální důvody, které by byly způsobilé vést k upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22, nebyl přílehlavý, v této věci šlo o případ nezletilé. Úvahy o tom, že žalobce nemá jistotu, zda se bude moci vrátit, jsou pouze spekulace, tato obava by navíc byla validní za situace, kdy by se žalobce obával ztráty pobytového titulu, kterým však nedisponuje. Dále žalovaný uvedl, že účel pobytového vyjádření je implicitně posuzován z povahy věci vždy v souvislosti s důvody, pro které je žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podávána. ČR nemá dle žalovaného povinnost projednat vstup poté, co se žadatel řádného pobytového oprávnění rozhodne na jejím území setrvat. K námitce nedostatečného hodnocení zásahu do soukromého a rodinného žalobce, žalovaný uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/201-39, se týkal zrušení pobytového oprávnění, kterým se přímo upravují pobytové poměry cizince, nikoli upuštění od již existující, zákonné povinnosti osobního podání žádosti, které dosahuje z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života podstatně nižší intenzity. Napadené rozhodnutí i usnesení ZÚ Moskva se námitkou zabývaly. Žalovaný vyložil, že není oprávněn porovnávat zájem na osobním podání žádosti a zásah do práva na soukromý a rodinný život. Napadené rozhodnutí se nepřiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho manželky zabývalo, zásah nebyl shledán nemyslitelný či zdánlivý. Žalovaný vyzdvihl otázku péče žalobce o manželku a možnosti udržování vztahu na dálku. Dopady v podobě namítaném narušení pohody ze spisu neplynou, sám žalobce opakovaně uvedl, že od manželky byl pravidelně odloučen z důvodu cestování. Pokud jde o jejich odloučení, tak to samozřejmě s sebou přinese jistý zásah do jejich soukromého a rodinného života, avšak neexistuje žádná důvodná okolnost, pro kterou by tento zásah neměl být přiměřený situaci. Pokud žalobce zdůrazňuje blízké vazby, které zde jsou v posledních třech letech, tak se jedná o dobu, kdy žalobce na území setrval v nejisté pobytové situaci. Žalobce se měl o své pobytové oprávnění starat dříve. Důsledky nevyhovění žádosti jsou v žalobcově případě pouze faktické, nikoli právní, zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nijak nemění jeho existující práva a povinnosti.

11. V replice žalobce zopakoval žalobní námitky. Doplnil, že poukazoval na to, že postačí-li pro podřazení pod pojem důvod na vůli nezávislý znemožňující osobní podání žádosti i zdravotní stav cizince dosahující intenzity dočasné pracovní neschopnosti, tím spíše lze podřadit pod pojem odůvodněný případ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců doložený dlouhodobě zhoršený, nepříznivý zdravotní stav žalobce i jeho manželky. Výklad pojmu odůvodněný případ podle měl reflektovat individuální okolnosti případu. Žalobce je nucen nejen k jednorázovému vycestování za účelem podání žádosti, ale i k setrvání v zemi původu do doby vyřízení žádosti, k čemuž poukázal na nepředvídatelnost geopolitické situace a vývoje právních předpisů. Žalovaný dle žalobce fakticky vyvracel závěry ošetřujícího lékaře ani je nerespektoval. Žalobci nelze vyčítat, že doložil aktuální lékařské zprávy, nikoliv lékařské zprávy navazující na ty dříve doložené, když ani žalovaný ve výzvě k poskytnutí součinnosti nspecifikoval, že po žalobci požaduje doložit lékařské zprávy navazující na ty dříve doložené. Žalobce je přesvědčen, že poměrování zájmu na ochraně soukromého a rodinného života s protichůdným veřejným zájmem na nevyhovění žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti je podstatou testu proporcionality, který měl žalovaný provést.
12. V dalším sdělení žalobce uvedl, že již bylo rozhodnuto ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 A 30/2024, kdy již není nadále oprávněn setrvat v ČR z titulu odkladného účinku přiznaného žalobě v této věci. Bude tak nucen vycestovat. Opakovaně poukázal na závažnost svého zdravotního stavu.
13. Manželka žalobce jako osoba zúčastněná na soudním řízení uvedla shodně se žalobou, že je závislá na péči, podpoře a pomoci žalobce vzhledem k svému zdravotnímu stavu, přičemž nemají žádné záruky, zda, případně za jak dlouhou dobu se žalobce bude moci vrátit do České republiky a obnovit společné soužití, a to s ohledem na omezené alternativní možnosti řešení jeho pobytové situace na území České republiky (s výjimkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny) v souladu s nařízením vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech a dále s ohledem na vnitřní poměry v zemi původu a aktuální geopolitickou situaci. Manželé tak musí v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí čelit variantě dlouhodobého či dokonce trvalého odloučení, což činí důsledek žalobou napadeného rozhodnutí o to citelnější a závažnější.
14. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
15. Dne 16. 4. 2024 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, kdy spolu s touto žádostí požádal rovněž o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. K žádosti doložil mj. lékařskou zprávu týkající se zdravotního stavu jeho a jeho manželky, kdy oba byli vyšetřeni v rámci léčebného zařízení v Karlových Varech.
16. Usnesením Velvyslanectví ČR v Moskvě ze dne 19. 7. 2024, č. j. 1298-1/2024-MZV/MOSKKO, bylo řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu zastaveno a žádost o upuštění od povinnosti jejího osobního podání byla zamítnuta.
17. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, ke kterému doložil další lékařské zprávy a dále zprávy o stavu jeho manželky.

18. Výzvou ze dne 11. 12. 2024 požadoval žalovaný po žalobci, aby předložil doklady svědčící o významném zhoršení jeho zdravotního stavu. K této výzvě žalobce doložil lékařskou zprávu ze dne 16. 12. 2024. Žalovaný poté vyzval žalobce znovu k tomuž, neboť danou zprávu neshledal dostatečnou k prokázání požadovaného. Na to žalobce reagoval doložením lékařské zprávy ze dne 18. 12. 2024.
19. Dne 28. 1. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Podstatou věci je otázka, zda byl v případě žalobce dán nějaký vážný individuální důvod (zda se jednalo o tzv. „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců), pro který by nebylo možné podat žádost osobně na zastupitelském úřadě, přičemž soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že takový důvod zde nebyl, a to ani na straně žalobce, ani úřadu.
22. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu*. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců je povinen cizinec tuto žádost podat osobně.
23. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců *s výjimkou žádostí nepřijatelných podle § 169h odst. 1 písm. b) a § 169h odst. 3 může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.*
24. K pojmu odůvodněný případ se vyslovil například Krajský soud v Brně, který v rozsudku č. j. 56 A 10/2023 – 33 ze dne 31. 7. 2024 uvedl: „Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 – 22 vyplývá, že ust. § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě zahrnuje nejen správní uvážení, ale kombinuje je s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ“. Tento pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Správnímu orgánu je poskytován prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého právního pojmu, či nikoliv. Míra uvážení správního orgánu se zde zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu sebou nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá (viz odst. 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 351/2018 – 50).“ (...) Zdejší soud zdůrazňuje, že přestože zákonodárce vytvořil správnímu orgánu prostor k tomu, aby zhodnotil, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem „odůvodněné případy“ spadá, či nikoliv, přičemž posuzování důvodů pro upuštění od

osobního podání žádosti bude s ohledem na různé skutkové okolnosti vždy obsahovat určitou míru uvážení správního orgánu, tak to nemůže představovat libovůli v tom směru, jaké skutkové okolnosti správní orgány coby „odůvodněné případy“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců uznají, a jaké nikoliv. Je tomu právě naopak; citované ustanovení klade v rámci správního uvážení v tomto směru vysoké nároky na správní orgány, které zahrnují rovněž provedení řádného výkladu pojmu „odůvodněné případy“ a zejména předestření hledisek, jakými bude správní orgán na konkrétní skutkovou situaci žadatele nahlížet, aby nedošlo k nezodpovědnému odlišnému zacházení s jednotlivými žadateli za obdobných skutkových okolností. Správní orgány jsou povinny zhodnotit skutková tvrzení žadatele a přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč je lze či nelze podřadit pod pojem „odůvodněné případy“.

25. V usnesení ze dne 11. 9. 2025, č. j. 5 Azs 198/2024 – 30, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Zároveň je pravdou, jak správně konstatovali krajský soud i žalovaný, že při přezkumu neupuštění od osobního podání žádosti se správní soud zabývá výlučně tím, zda existují důvody, pro které není třeba na osobním podání trvat. Předmětem soudního přezkumu proto není hodnocení smysluplnosti či efektivity osobního podání, ale pouze posouzení, zda správní orgány správně vyložily neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a poté jej správně aplikovaly na zjištěný skutkový stav (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2025, č. j. 6 Azs 223/2024-36, a ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, či usnesení ze dne 15. 7. 2025, č. j. 1 Azs 80/2025-32).“
26. Dále lze zmínit například rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 163/2022 – 36 ze dne 27. 11. 2023, ve kterém soud mj. zmínil: „Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že možnost upustit od osobního podání žádosti je možností výjimečnou a mělo by se k ní přistupovat v případech, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé či nerozumné (srov. např. rozsudky ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67, a ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016 - 37). Nejvyšší správní soud dovodil, že pod pojem „odůvodněný případ“ spadají např. případy, kdy je žadatel v osobním podání žádosti omezen svým zdravotním stavem, a dále případy, kdy bude objektivně nemožné dostavit se k zastupitelskému úřadu, ale i situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu z provozních důvodů objektivně velmi ztížena (srov. rozsudek ze dne 28. 7. 2023, č. j. 8 Azs 90/2022 - 48). Nelze tedy vyloučit, že ve výjimečných případech by důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti mohla být i zdravotní rizika; Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021 - 28, uvedl (i když ve vztahu k dočasně uzavřeným zastupitelským úřadům), že ochrana osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 a s tím související opatření jsou nepochybně situací, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti mohou být i specifické rodinné poměry žadatele o pobytové oprávnění (např. závažné zdravotní postižení jeho dětí, kvůli němuž není spravedlivé po něm požadovat jejich delší odloučení).
27. V rozsudku č. j. 1 Azs 4/2021 – 28 ze dne 8. 4. 2021, Nejvyšší správní soud dále zmínil, že: Ve výše zmíněném rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22, Nejvyšší správní soud dovodil, že pod pojem odůvodněný případ spadají např. případy, kdy je žadatel v osobním podání žádosti omezen svým zdravotním stavem, a dále případy, kdy bude objektivně nemožné dostavit se k zastupitelskému úřadu, ale i situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena (např. že bude mít samotný zastupitelský úřad natolik závažné provozní problémy, že jej nebude možné osobně navštívit). Nejvyšší správní soud v bodě 38 rozsudku zdůraznil, že institut upuštění od osobního podání žádosti je třeba chápat jako regulativ, který správnímu

orgánu poskytl zákonodárce, aby v odůvodněných případech mohl zmírnit přílišnou tvrdost právní úpravy dopadající na „konkrétní (jednotlivé) situace žadatelů.“

28. Poukázat lze dále na závěry nedávného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2025, č. j. 5 Azs 264/2024 – 38, ve kterém zopakoval, že: *„Za odůvodněné případy lze považovat situace, kdy by vyžadování osobní účasti představovalo pro cizince nepřiměřenou zátěž (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36), např. když je žadatel v osobním podání žádosti omezen svým zdravotním stavem nebo když bude objektivně nemožné dostavit se k zastupitelskému úřadu či je dostupnost zastupitelského úřadu z provozních důvodů objektivně velmi ztížena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22). Důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti mohou být i specifické rodinné poměry žadatele o pobytové oprávnění (např. závažné zdravotní postižení jeho dětí, kvůli němuž není spravedlivé po něm požadovat delší odloučení – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2023, č. j. 3 Azs 163/2022-36). Ve výjimečných případech mohou upuštění od povinnosti osobního podání žádosti odůvodňovat i zdravotní rizika (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021-28). Z těchto východisek vyplývá, že od povinnosti osobního podání žádosti lze upustit, jestliže by požadavek na přítomnost žadatele byl příliš tvrdý. Tuto tvrdost je třeba posuzovat v kontextu individuálních okolností věci, přičemž tyto okolnosti musí být takového charakteru, že v porovnání s nimi se požadavek na osobní přítomnost žadatele musí jevit jako nepřiměřený (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2025, č. j. 8 Azs 52/2024-47).“*
29. Soud poukazuje také na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 76/2018 – 177, ze dne 4. 12. 2019, ve kterém uvedl: *„Podat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67, či ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016-37). Žadatel musí rovněž uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67). V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „Prostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22, upřesnil, že „odůvodněný případ“ není redukován pouze na existenci omezení způsobených zdravotním stavem, ale rovněž situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena; lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit.“*
30. Soud poznamenává, že žalobce na území ČR pobývá již značnou dobu bez pobytového oprávnění. V této spojitosti lze poukázat na rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 A 30/2024 – 98 ze dne 27. 11. 2025, týkající se žaloby proti rozhodnutí ve věci povinnosti opustit území členských států EU, dle kterého se žalobce dne 29. 9. 2023 dostavil na cizineckou policii

řešit svůj pobyt, přičemž při výsledku téhož dne uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 16. 4. 2022, a to do Švýcarska. Pobytovým titulem bylo francouzské krátkodobé vízum. Poté mu bylo uděleno německé vízum s platností do 30. 9. 2022. Ve Švýcarsku i Německu byl žalobce hospitalizován s ledvinami. V ČR se dle svého tehdejšího sdělení neléčil, léčil se v Curychu. Když potřeboval léky, tak mu je zaslali. Do ČR přicestoval dne 29. 9. 2022 za manželkou, která zde má povolen trvalý pobyt. Byl si vědom toho, že nejpozději od 1. 10. 2022 zde byl neoprávněně, ale nevycestoval, protože zde nemohl nechat nemocnou manželku, která trpěla postcovidovým syndromem a aktuálně se léčila též v Curychu. Rovněž v ČR nelegálně pobývala dcera žalobce. Z rozsudku soudu dále vyplynulo, že žalobcův neoprávněný pobyt byl správními orgány vymezen v trvání nejméně od 1. 10. 2022 do 29. 9. 2023, k čemuž lze dodat, že i nadále zde žalobce pobýval bez pobytového oprávnění, neboť důvodem pobytu byl soudem přiznaný odkladný účinek.

31. V žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žalobce uvedl, že původně pobýval v ČR s manželkou na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Z důvodu, že dcera manželů se živila jako fotografka baletních představení a manželé se báli ji nechat cestovat samotnou, žalobce neprodloužil své pobytové oprávnění, ale cestoval s dcerou, kdy tak činil na podkladě krátkodobých víz. Zároveň s dcerou navštěvovali manželku na území, která zde měla trvalý pobyt, příjem a zázemí. Naposledy vstoupil žalobce do schengenského prostoru v roce 2022 na základě německého víza, kdy v Německu měl podstoupit lékařskou prohlídku a hospitalizaci. Při pobytu v Německu se žalobce dozvěděl o zhoršení zdravotního stavu manželky, proto v ČR podal žádost o pobyt za dlouhodobé vízum, kdy však neměl ještě konečnou odpověď. Stav manželky se nelepšil, proto vyhledali v roce 2023 léčbu v Curychu. Tato varianta byla komplikovaná, protože manželka nemohla z důvodu svého stavu cestovat letecky a vezl ji proto známý dodávkou. Nyní bydlí manželka v Karlových Varech, kde využívá léčebné zázemí. Potřebuje však manžela, neboť jí činí problém vstát a pohybovat se po bytu, natož venku. Manželka v roce 2023 onemocněla Covidem-19 a její stav se dále zhoršil. Dcera žalobce nebo manžel jí museli stále pomáhat, avšak dcera zde rovněž neměla vyřešen pobyt.
32. Co se týče námitky ohledně zdravotního stavu manželky, uvedl žalovaný, že podstatné pro hodnocení ve věci žalobce bylo to, zda bylo nezbytné, aby péči o manželku zajišťoval právě a pouze žalobce. Žalovaný uvedl, že sice z doporučení poskytovatele zdravotních služeb vyplynula potřeba pomoci s podáváním léků, ale nebylo vysvětleno, proč by tuto pomoc musel poskytovat právě žalobce, byť bylo také mj. konstatováno, že dcera odjela. Žalovaný poukázal na možnost využití asistenčních služeb. Dle žalovaného nemůže být stav obdobný dočasné pracovní neschopnosti dostatečným důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, neboť by v takovém případě byla odůvodněným případem i péče o osobu blízkou s běžnou virózou či běžná viróza.
33. Soud považuje hodnocení žalovaného za odpovídající a dostatečné, byly zohledněny všechny zjištěné skutečnosti. Byl zjištěn zdravotní stav manželky, který nebyl ze strany žalovaného nijak zlehčen ani zpochybněn. Lze však dát zcela za pravdu žalovanému, že rozhodné především bylo, zda byla prokázána nezbytnost osobní přítomnosti žalobce u manželky, přičemž soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že tomu tak nebylo. Soud chápe vůli žalobce být poblíž u manželky, jejíž zdravotní stav není dobrý, nicméně manželé i v minulosti byli od sebe po nějakou dobu odloučení, kdy i tehdy již stav manželky byl závažný. Po jistou dobu žalobce dle svého sdělení cestoval s dcerou v rámci její práce a nemocnou matku pouze

navštěvovali. Je pravdou, že žalobce též uvedl, že poté, co se dozvěděl o zhoršení stavu manželky, přijel z Německa do ČR a požádal o vízum. Poté též zmínil, že s manželkou jeli v roce 2023 za účelem léčby do Švýcarska, kam ji převážel vleže jejich známý dodávkou. Manželka prodělala covid-19 a měla s tím další související obtíže, její stav se opět zhoršil.

34. Dle lékařské zprávy ze dne 8. 8. 2024 byla nezbytná přítomnost třetí osoby za účelem podání léků. Žalovaný proto ve smyslu této zprávy adekvátně vyhodnotil situaci tak, že ze zprávy neplyne, že by nemohla péči zajišťovat jiná osoba než manžel, jehož tvrzená potřeba nezbytné osobní přítomnosti u manželky naopak nebyla prokázána. Zpráva sice uvádí, že pečující osobou má být manžel, avšak dané nebylo ze strany lékaře ničím odůvodněno. Soud k tomu poznamenává, že aniž by jakkoli zpochybňoval odbornost lékaře, žalobce v řízení předložil pouze lékařské zprávy z léčebného centra hotelu Savoy Westend v Karlových Varech (Savoy Westend Medical Clinic in Karlovy Vary), tedy zařízení poskytujícího služby v rámci lázní, nikoli lékařské zprávy ošetřujících lékařů příslušné specializace (vzhledem k tvrzení žaloby např. onkologie, psychiatrie atp.), což je v rozporu s tvrzením o zhoršujícím zdravotním stavu žalobce i jeho manželky, jestliže žalobce a jeho manželka nevyhledali specializovanou zdravotní péči. Závěr o rekurenci onkologické diagnózy manželky naopak prokazuje, že onkologické příznaky u manželky nejsou již přítomny. Závěr o depresi manželky i nutnosti kontroly podávání léků je zjevně pouze projekcí tvrzení pacienta či jeho doprovodu u lékaře, případně ohledně léků apel lékaře na ně, jestliže lékařská zpráva neobsahuje jakýkoliv údaj o tom, že by manželka žalobce prostřednictvím obvyklých pomůcek pro podávání léků nebyla schopna aplikovat léky dle předpisu. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s žalovaným v tom, že bylo možné očekávat, že manželé absolvují průběžně různá odborná vyšetření a žalobce bude předkládat tomu odpovídající specializované lékařské zprávy. Oproti tomu byly předloženy pouze zprávy jednoho „ošetřujícího“ lékaře. Předložené lékařské zprávy sice nebyly žalovaným popřeny, ale nemohly mít stejnou důkazní váhu jako lékařské zprávy odborných pracovišť. Zprávy od léčebného centra nadto jsou spíše strohé, obsahují pouze krátká obecná konstatování onemocnění a zhoršujícího se stavu, avšak chybí potřebná objektivizace konkrétních indicií, které by mohly potvrdit závěr o závažném stavu manželů. Soud má shodně se žalovaným, že žalobce neprokázal nezbytnost své osobní přítomnosti u manželky, zpráva lékaře z oboru rehabilitace a fyziatrie není důkazem o nezbytnosti žalobce u aplikace léků spojených s obezitou manželky žalobce (snížená funkce štítné žlázy, vysoký tlak, kardiovaskulární komplikace).
35. S žalovaným se soud ztotožňuje i v tom, že manželka žalobce má jako osoba s povoleným trvalým pobytem k dispozici i zdravotní systém v ČR, kromě služeb lékaře léčebného zařízení či služeb jiných smluvních poskytovatelů péče, tak může využít i tuto cestu jako řešení své nelehké situace. Péče o manželku žalobce může tedy v každém případě být zajištěna i bez toho, aniž by byl žalobce u manželky osobně přítomen. Lze dodat, že zdejší soud v rozsudku ve věci týkající se povinnosti opustit území členských států EU (2 A 30/2024 – 98), také uvedl: *„Dne 18. 12. 2023 byl proveden výslech žalobcovy manželky jako svědka, v rámci kterého vyslýchaná mimo jiné uvedla, že se o ni žalobce stará, pomáhá ji oblékat, uvaří jídlo, pokud nemá čas dcera, chodí na procházky. Oficiálně ji však žalobce v péči nemá. Zdravotní stav brání žalobcově manželce ve vycestování do Ruska. Vycestování žalobce z ČR by pro ni mělo fatální následky.“*

36. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024 – 50, soud uvádí, že NSS v tomto skutečně zmínil, že: „*důvodem na vůli cizince nezávislým nemusí být nutně zdravotní stav dosahující intenzity bezvědomí, vyžadující hospitalizaci či karanténu, jak uváděl krajský soud – takto vysokou hranici zákon a relevantní judikatura skutečně nevyžadují. Podstatné je, zda zdravotní stav představuje takovou překážku, která brání cizinci v podání žádosti. Může se proto jednat také o jinak běžné a nikterak závažné onemocnění, které však vyžaduje pracovní neschopnost (viz výše), anebo se může ve specifických případech jednat dokonce i onemocnění osoby od žadatele odlišné, která však vyžaduje žadatelovu péči (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62).*“ Lze se tedy ztotožnit s žalobcem, že judikatura nevyžaduje, aby stav nemocného byl natolik špatný, že by byl např. upoután na lůžko, a naopak žalovanému nepřisluší hodnotit, které onemocnění či indispozice žadatele či jiné osoby je či není relevantní. Žalovaný k tomu nicméně adekvátně podotkl, že předmětný rozsudek se týkal cizinců, kteří v důsledku zmeškání lhůty mohou přijít o pobytové oprávnění. Šlo o řízení o žádosti o prodloužení oprávnění. Lze dodat, že pro žalovaného jsou však podstatné lékařské závěry z lékařských zpráv, kterými jediné lze prokázat nutnost setrvat po dobu nemoci či potíží na daném místě. Takové zprávy žalovaný od žalobce v dané věci neobdržel, neboť šlo pouze o zprávy z léčebného zařízení, které konstatovaly potřebu péče ze strany další osoby o manželku a klidový režim pro oba manžely, aniž by však byl zdravotní stav podrobně zhodnocen. Je tak podstatné, že péče o manželku žalobce mohla být zajištěna zmíněnými alternativami a žalobci byl sice doporučen klidový režim, nicméně nebylo prokázáno, že by jeho stav znemožňoval cestování. Žalobce se s nedobrym zdravotním stavem potýkal již dlouhodobě, kdy opakovaně vyhledával léčbu v zahraničí (Švýcarsko, Německo), tedy za tímto účelem naopak opakovaně cestoval.
37. Jako důvodnou soud neposoudil ani související námitku žalobce, kterou namítal, že jeho zdravotní stav je natolik špatný, respektive se zhoršil, že mu neumožňuje cestování do Ruska, ale byl mu naopak doporučen klidový režim. K této námitce platí výše uvedené ohledně nepředložení zpráv lékařů specialistů.
38. Žalovaný provedl v napadeném rozhodnutí hodnocení doložených skutečností a poukázal na to, že žalobce byl opakovaně vyzván k doložení závažnosti svého stavu. Dále žalovaný uvedl, že doložené dokumenty neprokázaly natolik vážný stav, aby byl důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Všechny dokumenty pocházely od lázeňské léčebny, která dle Národního registru poskytovatelů zdravotních služeb poskytuje pouze lázeňskou rehabilitační péči, ergoterapii, fyzioterapii, rehabilitaci a fyzikální medicínu. Lékař podepsaný na lékařských zprávách je držitelem licence pouze v oboru rehabilitace a fyzikální medicína. Žalovaný tak neshledal jako dostatečné tvrzení lékaře ze zprávy ze dne 6. 8. 2024 o tom, že nedoporučuje žalobce opustit bydliště v Karlových Varech. Žalobce přes doporučení nevyhledal žádného odborného lékaře, kde by se nechal vyšetřit, neprodělal žádný zákrok, který by bránil jeho mobilitě.
39. Soud ohledně těchto závěrů žalovaného nenalezl pochybení. Žalovým nebylo zpochybněno, že zdravotní stav žalobce je špatný, nicméně žalovaný dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by závažnost stavu bránila žalobci v cestě do Ruska za účelem osobního podání žádosti. Soud předně poukazuje na to, že bylo na žalobci, aby prokázal vážné důvody, které mu dle jeho názoru bránily ve vycestování. Bylo na něm, aby správnímu orgánu předložil veškeré relevantní podklady. Žalobce k žádosti předložil lékařskou zprávu dokládající pobyt v léčebném zařízení v Karlových Varech od 4. 3. 2024 do 31. 5. 2024.

K tomu byla přiložena zpráva lékaře, ve které lékař zmínil, že vzhledem k zdravotnímu stavu a laboratorním vyšetřením nedoporučuje transfer na velké vzdálenosti. Byla doporučena kontrola za 4 týdny či v případě zhoršení stavu okamžitě. Následně žalobce dodal až lékařskou zprávu ze dne 6. 8. 2024 (v rámci odvolání) ze stejného léčebného zařízení, ve které bylo konstatováno, že bylo provedeno kontrolní interní vyšetření. Nebyl však doložen žádný výstup z něj. Subjektivně byl dle zprávy žalobce unavený, měl bolesti kloubů, zhoršila se chuze, přetrvávala nedostatečnost ledvin. Vzhledem k významnému zhoršení stavu bylo doporučeno opakované kontrolní vyšetření ledvinových funkcí, kyseliny močové v seru a lipidů, kontrola srdečních funkcí. Lékař nedoporučil odjet ze současného bydliště v Karlových Varech. Při dalším zhoršení stavu navrhl lékař hospitalizaci. Žalovaný tuto zprávu zhodnotil, kdy vzhledem k tomu, že zpráva zmiňovala významné zhoršení zdravotního stavu, vyzval žalovaný žalobce k doložení tohoto zhoršení. Žalobce následně k výzvě dodal zprávu opět stejného lékaře ze dne 16. 12. 2024, ve které bylo uvedeno, že lékař stav žalobce hodnotil jako významně zhoršený, bylo dle něj bezpodmínečně nutné další doplňující vyšetření – laboratorní biochemické, reumatologické, hematologické a sonografické. Poté by mělo být provedeno kontrolní vyšetření a další terapie. Žalovaný na tuto zprávu reagoval další výzvou, kterou po žalobci požadoval, aby předložil důkazy o zhoršení zdravotního stavu. K této výzvě žalobce předložil lékařskou zprávu ze dne 18. 12. 2024 opět z léčebného zařízení, kde bylo zmíněno, že dne 18. 12. 2024 byla provedena výše popsaná vyšetření. Lékař ve zprávě dále uvedl, že biochemická vyšetření krve a provedená sonografická vyšetření vykazala zhoršení zdravotního stavu, především funkce ledvin (CKD-EPI: 0,84 ml/s), hyperurikemie, vysoký stupeň steatózy jaterní přecházející ve fibrózu. Lékař uvedl, že bylo bezpodmínečně nutné dodržování medikamentózního a dietního šetrícího režimu bez námahy, cestování nebylo doporučeno. Za 4 – 6 týdnů mělo proběhnout kontrolní vyšetření. Následně žalovaný vydal své rozhodnutí.

40. Žalobcem předložené zprávy týkající se jeho zdravotního stavu byly shodně jako ohledně manželky vyhotoveny v léčebném zařízení lázní v Karlových Varech. Zprávy jsou relativně kusé, ---nejsou z nich patrné žádné konkrétní údaje či podrobnější hodnocení stavu či průběhu vyšetření. Žalovaný adekvátně konstatoval, že žalobce neprokázal svůj stav zprávou od žádného jiného lékaře. Jestliže byl jeho stav natolik vážný, že by mu bránil ve vycestování, bylo by možné očekávat, že bude přitom navštěvovat další odborné lékaře a především, že doloží od nich nějaké výstupy, což se nestalo. Žalobce tak sice doložil výše označené zprávy, avšak z těch nebyl patrný žádný podrobný popis výsledků těchto vyšetření. Poslední doložená zpráva pouze uvádí, že dne 18. 12. 2024 byla vyšetření provedena s tím, že byl žalobci doporučen klidový režim, a naopak nikoli cestování. Shodně jako v případě manželky však nebyl lékařem vyslovený názor nijak konkrétně odůvodněn. Stav žalobce byl nadto špatný dlouhodobě, jestliže v minulosti dle svého sdělení cestoval za účelem léčby např. do Německa či Švýcarska. Žalobcovy potíže dle soudu nedokládají nemožnost cestovat. Dle zprávy ze dne 18. 12. 2024 žalobce udával dušnost, bolesti hlavy, významné bolesti kloubů, kdy mívá potřebu se zastavit a odpočinout si. Zhoršily se střevní i žaludeční potíže. Má časté nucení na močení. Soud nepřehlédl, že žalobcem předložené zprávy z léčebného centra uvádí i faktické informace, které popírají dříve tvrzená sdělení, respektive nedávají dostatečně přesnou odpověď. Například zpráva z března 2024 uvádí, že žalobce měl být v roce 2022 vyšetřen v Curychu, kdy mělo jít o vyšetření ledvin, ačkoli v žádosti o pobytové oprávnění žalobce zmínil, že v Curychu se měli s manželkou léčit až v roce 2023. Žalobce měl dle svého sdělení v žádosti přijet naposledy do EU v roce 2022 do Německa, kde měl absolvovat lékařskou prohlídku a hospitalizaci. Při výslechu dne 29. 9.

2023 přitom zmínil, že na území schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 16. 4. 2022, a to do Švýcarska, kdy poté měl být ve Švýcarsku i Německu být hospitalizován s ledvinami. Není tedy zcela jasné, odkdy dokdy se žalobce přesně kde léčil, přičemž zmínka ve zprávě o prohlídce z roku 2022 v Curychu bez dalšího odborné závěry lékaře sice nijak nezpochybňuje, ale přesto do jisté míry potvrzuje, že zpráva nebyla příliš podrobná s detailním a přesným odůvodněním, ale šlo spíše o stručný souhrn situace žalobce, nebylo řešeno, kdy a kde byl žalobce zdravotně vyšetřen.

41. Lze uvést, že veškeré lékařské zprávy žalobce i manželky obsahují v úvodu nadpis interní vyšetření, nicméně se jednalo o vyšetření, které prováděl lékařský ředitel zařízení coby odborník na lázeňskou léčbu a dále např. léčbu diabetu (<https://www.fitvoda.cz/prim-mudr-ladislav-spisak-csc>), ale též i rehabilitace a fyzikální medicína, balneologie a fyziatrie vnitřní lékařství (<https://www.doktor.cz/doktor/mudr-ladislav-spisak-csc-rehabilitace-a-fyzikalni-medicina-balneologie-a-fyziatrie-vnitri-lekarstvi-17620/savoy-westend-hotel-s-r-o-petra-velikeho-583-16-karlovy-vary-36001-22784>). Podstatné je, že zpráva z 6. 8. 2024 pouze krátce uvedla, že bylo provedeno kontrolní interní vyšetření, k tomu však nebyly předloženy žádné další informace. Zpráva ze dne 16. 12. 2024 zmiňovala nutnost provedení dalších vyšetření (laboratorní biochemické, reumatologické, hematologické a sonografické), která byla provedena dne 18. 12. 2024, jak bylo rovněž doloženo, nicméně opět pouze obecnou zprávou. Ani z této zprávy neplynou žádné závěry těchto vyšetření ani nebyly dodány jakékoli jiné objektivní zprávy. Žalobce proto neprokázal, že by závažnost jeho stavu byla natolik intenzivní, že by znemožňovala cestování. Pouhé obecné doporučení klidového režimu není důvodem pro takový závěr, pokud nebylo nijak odůvodněno.
42. Soud neprovedl jako důkaz v soudním řízení předloženou lékařskou zprávu z roku 2025, neboť neprokazuje skutkový stav ke dni napadeného rozhodnutí žalovaného, nehledě ke koncentraci správního řízení ve smyslu překládání důkazů ve správním řízení.
43. Žalovaný se okolnostmi rodinného a soukromého života žalobce zabýval, avšak zásadní dopady nehledal. Žalovaný shledal, že žalobce může být od manželky po nějakou dobu odloučen a být jí oporou na dálku. O manželku může být pečováno pečovatelskou službou či jinými osobami. Uvedl, že předchozí pobyt žalobce i pozbytí pobytového oprávnění byl důsledek jeho jednání, který svědčil o realizaci rodinného a soukromého života mimo ČR. Žalovaný se zabýval i související námitkou žalobce, že nepřiměřený zásah spočívá v dopadech na jeho zdravotní stav a stav manželky. K tomu zopakoval, že žalobce neprokázal, že by jeho zdravotní stav či stav manželky znemožňoval dočasné vycestování žalobce za současného zajištění péče jeho manželce. Vycestování způsobí sice zásah, avšak dle žalovaného nikoli nepřiměřený. Péči manželce může po dobu nepřítomnosti žalobce zajistit pečovatelská služba. Odcestování žalobce neznamená ztrátu kontaktu, který mohou manželé vést na dálku. Žalovaný konečně podotkl, že bylo dříve rozhodnutím žalobce si neprodloužit pobytové oprávnění a nepožádat ani o nové, proto bylo jeho oprávnění ukončeno.
44. Vycestování žalobce dojde k dočasnému odloučení od manželky, což i dle soudu vážným dopadem bude vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu, avšak péči o manželku může po tuto přechodnou dobu zajistit pečovatelská služba či lékař. Tudíž i přesto nejde o nepřiměřený zásah. Přestože dle svého sdělení se žalobce rozhodl přijet do ČR z Německa, kde byl hospitalizován, přičemž k tomuto rozhodnutí dopěl poté, co se dozvěděl o zhoršení stavu

manželky, nelze ani tak odhlédnout od toho, že stav manželky byl špatný již značnou dobu, kdy manželka pobývala v ČR po nějakou dobu sama a žalobce s dcerou mezitím cestovali v rámci dceřiny práce. Tedy manželé byli v této době schopni jistého odloučení, kdy manželka v dané době zvládala zdejší pobyt sama. Případná nutnost využití pečovatelských služeb nic nemění na tom, že nebylo prokázáno, že by byla vyžadována nepřetržitá osobní přítomnost žalobce. Ohledně osobního manželského kontaktu má soud za to, že žalobce může být s manželkou v kontaktu alespoň na dálku, tudíž také nejde o nepřiměřený zásah.

45. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 163/2022 – 36 ze dne 27. 11. 2023: *„Co se týče samotné otázky přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života cizince, na absenci jejíhož posouzení stěžovatelka upozorňovala, Nejvyšší správní soud v dané souvislosti předepisuje, že je tuto otázku třeba odlišit od důvodu pro upuštění od osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu. Přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života se totiž vztahuje až k samotným následkům spjatým s vydáním rozhodnutí. Judikatura Nejvyššího správního soudu obecně dospěla k závěru, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). K přímé aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by nicméně mělo docházet zcela výjimečně. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, vztahující se k zrušení povolení k trvalému pobytu). Městský soud proto postupoval nesprávně, vyhodnotil-li námitku nepřiměřenosti bez dalšího jako zjevně nerelevantní, neboť se měl s touto námitkou výslovně vypořádat.“*
46. Co se týče námitky nedostatečného vypořádání se stvrzeními ohledně současné problematické geopolitické situace, vztahu ČR a Ruské federaci a obtížné odhadnutelnosti možné doby návratu žalobce, žalovaný uvedl, že s účinností od 1. 7. 2022 bylo opět umožněno získat povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Omezení, které v této oblasti bylo, trvalo pouhé tři měsíce a více než dva roky před zahájením řízení ve věci žalobce. Omezení zmíněná žalobcem nemají v jeho věci žádnou relevanci. Předpoklad, že by mělo být obdobné omezení znovu, je pouhou spekulací. Maximální doba řízení o žádosti je 270 dní, není důvod předpokládat, že tato nebude dodržena. Doba, po kterou bude žalobce nucen opustit ČR, je časově omezená a odhadnutelná. Soud k této námitce poznamenává, že konstatování žalovaného ve vyjádření v žalobě, že se žalobce o této situaci v žádosti nezmínil je v rozporu s obsahem podání žalobce ve správním řízení. Shodně je však i tvrzení žalobce o absenci tomu odpovídajících úvah žalovaného v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí.
47. Žalobce poukázal na dřívější omezení podávání žádostí a současnou proměnlivou a nejistou geopolitickou situaci, kdy vztahy s Ruskou federací jsou přinejmenším problematické. Soud má za to, že závěry žalovaného o tom, jaká je maximální představitelná doba řízení a že z ničeho neplyne, že by se žalobce nemohl do ČR vrátit, jsou v tomto ohledu poněkud strohé, neboť nelze odhlédnout právě od skutečnosti, z jaké země původu žadatel pochází. Soud nicméně zásadní pochybení ohledně výsledného závěru žalovaného neshledal, kdy má shodně s ním za to, že žalobcem nebyly uvedeny žádné individuální zásadní skutečnosti, které by značily, že by v jeho případě mu mělo v Rusku hrozit nějaké nebezpečí nebo že by

měl mít jakékoli potíže se vrátit. Žalovaný v tomto kontextu uvedl, že ČR nemá povinnost projednat vstup poté, co se žadatel řádného pobytového oprávnění rozhodne na jejím území setrvat. K tomu žalovaný zmínil rovněž to, že žalobce je žadatelem o pobytové oprávnění, tedy nikoli osobou, které by z důvodu např. prodlení s návratem v ČR tímto nějaké oprávnění zaniklo. Žalovaný zmínil, že žalobce se rozhodl z ČR v minulosti odcestovat, kdy toto bylo jeho rozhodnutí, mohl si zde oprávnění prodloužit, k čemuž žalobce namítl, že takto postupoval v jiné mezinárodní politické situaci. Dle soudu je především rozhodné, že žalobce nedoložil a ani nezmínil žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by právě on měl mít v Ruské federaci jakékoli potíže. Co se týče obavy z aplikace nařízení vlády č. 55/2024 Sb. je nutné konstatovat, že vzhledem k pobytovému oprávnění manželky se na žalobce nařízení vlády č. 55/2024 Sb. nevztahuje.

48. V této spojitosti soud považuje za adekvátní odkaz žalovaného na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 A 13/2024 – 51, který se týkal taktéž státní příslušnice Ruské federace, která byla rovněž ve vyšším věku (o 3 roky starší než nynější žalobce). Soud připouští, že žalobkyně v předmětné věci na rozdíl od žalobce neuváděla žádné zdravotní důvody nemožnosti vycestovat, nicméně jak bylo již výše uvedeno, žalobcem deklarované důvody nebyly dostatečně prokázány, proto jsou závěry soudu z tohoto rozsudku plně použitelné i pro nyní řešenou věc. Soud v něm uvedl: *„Žalobkyně v řízení argumentovala zhoršenou situací v Ruské federaci obecně, aniž by k tomu uvedla konkrétnější podklady. K tomu však žalovaný uvedl, že byt' došlo ke zhoršení bezpečnostní situace se zavedením řady restriktivních opatření, nejedná se o situaci výjimečnou, která by osobní podání žádosti znemožňovala. Soud s tímto vyhodnocením souhlasí. Byť je obecně známo, že v Rusku panuje nedemokratický režim, není již notorií, že by občané Ruské federace byli ohroženi skutečným nebezpečím již při samotném pobytu v domovském státě. Ani není notorií, že by obecně návrat občanů Ruské federace do vlasti byl v rozporu se zásadou non refoulement, jako je tomu aktuálně u občanů Ukrajiny. Lze též konstatovat, že ani pouhá skutečnost, že se jedná o nedemokratický režim, automaticky nekonstituuje ani důvod pro udělení mezinárodní ochrany každému občanovi takového státu. Není tudíž dostačující, pokud žalobkyně jako důvod žádosti uvedla obecně zhoršenou politickou a bezpečnostní situaci v Ruské federaci, pokud žádným způsobem přesvědčivě nekonkretizovala, jak se má týkat její osobní situace. V neposledně řadě ani svá tvrzení o zhoršené situaci v Rusku žádnými konkrétními podklady neprokázala, byť je v tomto typu řízení obecně žadatel povinen tvrzené údaje alespoň určitým způsobem doložit.“* Soud vyslovil názor, se kterým se lze ztotožnit i pro nyní řešenou věc, že nepředestřeli žadatel žádné konkrétní důvody, proč by mělo být právě pro něj cestovat do Ruské federace ani neuvede v tomto směru jakékoli konkrétní obavy, obecně zhoršená geopolitická situace není dostatečným důvodem při upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Ze strany žalobce nebylo prokázáno, že by tuto cestu vykonat nemohl, a to jak z pohledu zdravotních důvodů, nutnosti zajištění péče o manželku ani z důvodů politické a bezpečnostní mezinárodní situace.
49. Soud proto vzhledem k uvedenému shrnuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by situace žalobce měla ve světle judikatury představovat natolik výjimečný případ, který by odůvodnil upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Nebyla zjištěna ani doložena žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by byla nezbytná soustavná osobní přítomnost žalobce u jeho manželky v ČR. V této souvislosti argumenty o obecné složitosti cesty nejsou relevantní ani ve věci žalobce. Ostatně ani nebylo namítáno, že by tuto cestu absolvovat

nemohl z jiného než zdravotního důvodu. Složitost cesty po finanční stránce ani možné komplikace související s absencí přímého letového spojení, podstatnými důvody nejsou.

50. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému náklady řízení nevznikly.
52. O nákladech řízení osoby na řízení zúčastněné soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí žádné náklady s plněním povinnosti soudu nevznikly, jakkoli je zastoupena advokátem, neboť nebránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou, jelikož takové právo ji z rozhodnutí o pobytu žalobce přímo nevyplývalo. Zároveň ji soud neuložil povinnosti, pouze ji poučil o jejím právu být zúčastněnou osobou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. 1. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

